

Od tedaj smo pazili vestno in skrbno, kdaj da bodo v gnezdu prva jajčeca. Praznično veselje je bilo za nas, bosopete vaščane, kadar smo prvič zaslišali čivkati in kričati v bednju mladice. Vse lastovke v vasi niso imele za nas oddaleč tistega pomena kakor ti udehi. Gospodične so lastovke in pesnikinje. A za te ima razposajena dečad malo smisla in zanimanja.

Še krasnejši brezov gozd, »Spodnje Brezje« imenovan, last istega Brumna, se je belil in zelenel med travniki in njivami pod vaškim mlinom. V velikem, skladnem, kakor s šestilom zmerjenem trikotu, so stale same vitke, visoke breze, kar ustvarjene za slikarja. Nam mladini je bil gozd najbolj drag zaradi krasnih jagod, ki jih je bil poln leto za letom.

Pridem pa nekoč domov na počitnice in vidim, da brez ni več. Njivo so skrčili na mestu prejšnjega gozdiča. Žal mi je bilo tistih krasnih brez.

Poromam včasih na drago naše gorenjsko Brezje; najrajši tako v prvi jeseni, ko prične odpadati listje z drevja — najlepše je tedaj na ti najlepši naši božji poti. Gredoč iz Otoč na posvečeno mesto in nazaj na Otoče, mislim vsakikrat na to dvojico naše »Brezje«. V bližini Brezja, v Podbrezju, sem videl brž nekoč tako krasne in sanjave breze, kakršne so bile tiste v našem dolu; druge jih še nisem našel nikjer.

Pod »Brezjem« je stala delavnica vaškega Hefajsta (Hefajst je bil grški bog-kovač), mojega strica, žive vaške kronike, pripovedovalca neskončne vrste povesti, zgodb in bajk. Veliko veselje je bilo za nas deco, če smo mu smeli goniti meh. Pa ni rad dovolil. Tudi pripovedovati ob delu ni maral.

(Nadaljevanje.)

Mati.

Ob studeneu žuborečem
mati žalostna sloni...

Teče voda polno, polno —
materi mar vode ni.

Misel tožna ji je vstala,
splula na gališko stran,
kjer njen ljubi sin leži ji
morda poln krvavih ran.

Teče voda polno, polno —
poln solza ji je obraz...

Polna prsa težkih vzdihov:
„Kje si, sin, in kje sem jaz!“

Ko bi znala, mati tožna,
kje si ti in kje je on,
mati, ti bi izjokala
grenkih solzie milijon.

